

rette os efter. Lillige maa jeg dog udtale, at jeg paa ingen mulig Maade kan indrømme, at en Regjering ikke kan blive ſtaaende, for ſaa vidt den vil, og for ſaa vidt, ſom og ſaalænge den har Kongens Tillid, fordi den befinder ſig i Modſætning til Thingets Flertal. Dette indrømmer jeg ikke. Det er alſaa ikke paa Grund af nogen Anerkjendelse heraf, at Mindretallet i Finantsudvalget nu har ſet ſig ſoranlediget til at bede mig at udtale, hvad jeg har udtalt i Niſten. Paa ingen Maade, men ene og alene, fordi det har forekommet os, at den høie Regjering ikke længer ſer ſig i Stand til at føre Kampen, ſaaledes ſom den ſkal føres.

Solſtein-Ledeborg: Det, der nærmefſt har ſoranlediget mig til at tage Ordet, er naturligvis de Bemærkninger, der kom fra det ærebe Medlem for Preſtø Amts 1ſte Valgkreds (Scavenius), der uden videre vilde ſlaa mig ſammen med Flertallet. Det lader ſig ikke gjøre. Naar det ærebe Medlem vil paaſtaa, at der er en Modſætning, jeg tør ikke længer bruge Udtrykket diametral Modſætning, mellem mit Standpunkt tidligere og mine Udtalelſer i Dag, ſaa er det ikke Tilfældet, en ſaadan Modſætning exiſterer ſlet ikke, jeg har ſaa vel den Gang ſom nu beſtandigt hævdede, at jeg ikke anſer den ſtrængt gjennemførte Parlamentariſme, ſaaledes ſom den forelaa til Forhandling i Foraaret, for en i og for ſig heldig Statsform, og at jeg hverken anſer dens Gjennemførelſe for nogen Lykke for et Parti eller for en Styrke for Statsmagten i det Hele. Det er min Opfattelſe af, hvad jeg, om jeg maa bruge det Udtryk, i ideal Forſtand anſer for godt i politiff Hende. Naar man ſpørger mig: Anſer Du det parlamentariſke System for den beſte Forfatning eller for et Gode, ſaa ſiger jeg: Nei, jeg anſer det ikke for heldigt, jeg anſer det ikke for nogen Fordel for Flertallet at faae dette System ſlaaet faſt, fordi jeg tror, at det i Liden kan blive lige ſaa generende for det nuværende Flertal, ſom det nu har viiſt ſig at være det for Mindretallet, at det i ſin Tid har haft en vis Sympathi for det; men en ganſke anden Ting er det, om jeg kan negte, om det med den Forfatning, vi have, er muligt for en Regjering i Længden at blive, ſkjøndt den er i en gjennemgaaende Modſætning til Folkethingets Flertal, uden at den kommer til at gribe til ulovlige Midler; en anden Ting er det, om de nødvendige Konſequentſer af den givne Forfatning ikke ere ſaadanne, at man kan blive nødt til at give efter i Tide. Jeg tror, at naar den givne Forfatning ſkal holdes, vil det med Nødvendighed medføre, at man maa indrømme, at en Regjering ikke i Længden kan blive ſtaaende paa Lovlighedens Grund mod en beſtemt gjennemført Oppoſition fra Flertallets Side. Det er min Opfattelſe, og det tror jeg maa være ethvert Menneſtes Opfattelſe, ſom ikke vil hævde en

Mening, ſom jeg tror, at det ſtore Flertal, jeg ſiger ikke i dette Thing, men i Beſolkningen, ikke kan ſlutte ſig til, nemlig at der kan uſtedes en proviſoriſk Finantslov og opkræves Skatter iſølge den. Naar det ſlaar faſt, at det ikke kan ſke, maa man indrømme, at vor Forfatning giver Flertallet en Magt, der i Virkeligheden ſætter det i Stand til at tvinge en Regjering til enten at gribe til alvorlige Midler, eller at gaa af. Deem kan der aldeles ingen Strid være; men deraf følger naturligvis ikke, at man behøver at anerkjende det parlamentariſke System for det beſte; deraf følger ikke, at man ikke kunde ſuſte og medvirke til, at der udviklede ſig en Pragis af hel anden Art. Men for at det ſkal kunne komme dertil, og det maa udtales klart og beſtemt, maa man i Tide give efter, ſaa at det Brud ikke kommer, der vil medføre — enten Forfatningens Sprængning, eller den krasſteſte Parlamentariſmes ubetingede Seir. Det er Tingen. Jeg har ikke i Sindet at argumentere videre derfor, det er Noget, ſom klart nok følger af den Situation, vi ere inde i. Vi komme med hver Dag nærmere og nærmere ind paa, at det parlamentariſke System bliver klart og helt ud anerkjendt. Det er ikke min Skyld. Jeg har fra førſt af beſtemt raadet til og hævdede, at man ſkulde give efter i Tide. (Afbrydelse af Bogelius). Hvad raadebde jeg til? Ja, naar det ærebe Medlem ikke vil ſig det, maa jeg antage, at han ikke veed det. Da jeg nu har faaet Ordet, ſkal jeg ikke undlade at berøre, hvad den ærebe Miniſter i Slutningen af ſit Foredrag kom ind paa. Naar jeg har brugt Ordet diametral Modſætning, kan man viſtnok diſputere om Berettigelſe af dette Ord; men jeg tør ſige, at ſaaledes ſom Modſætningen har været i Winter, har den været af den Natur, at det har været umuligt for Regjeringen at arbejde ſammen med Folkethinget. Hvis det var den ærebe Miniſters Mening at antyde, at der var en Tilbøjelighed enten fra hans eller fra de øvrige Miniſters Side til at indtage et andet Standpunkt end hidtil, ſaa har det været mig en overordentlig stor Glæde at høre det. Det er ikke Perſonerne men Sagen, det er mig om at gjøre. Hvad Spørgsmaalet om Folkets Flertal og Folkethingets Flertal angaar, ſaa maa jeg antage, at de ſalde ſammen; hvis vi ikke ſkulde nedbryde Ugtelſen for Repræſentationen, maa vi antage, at diſſe Begreber ere ſynonym.

Formanden: Den ærebe Tale forvæmmer viſt ſine Tilhørere med at lægge for meget Mærke til de Afbrydelſer, der komme. Jeg ſkal advare ærebe Medlemmer imod at afbryde Taleren.

Solſtein-Ledeborg: Derimod maa jeg erkjende, at det Argument vilde have Betydning, at Situationen nu ſkulde være en anden end i